

Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm - Văn mẫu lớp 11

Sưu tầm tuyển chọn những bài văn mẫu hay Nghị luận về căn bệnh vô cảm trong xã hội hiện nay - Để học tốt môn Ngữ Văn lớp 11

Đề bài: Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm trong xã hội hiện nay.

Bài nghị luận hay nhất về bệnh vô cảm

Trong đời sống đang phát triển mạnh mẽ về công nghệ, máy móc, con người có thể kiếm được nhiều tiền hơn, giàu có hơn, nhưng có một thứ dường như có biểu hiện vơi đi, đó là sự quan tâm giữa người với người? Cuộc sống công nghiệp với những tất bật và tốc độ vận động quá nhanh khiến người ta hững hờ đến mức ít quan tâm đến nhau hơn. Phải chăng những tất bật ấy là nguyên nhân khiến "bệnh vô cảm" có cơ hội lan rộng?

Vô cảm là một căn bệnh hiện không có trong danh sách của ngành y học, nhưng nó đã ảnh hưởng rất lớn đối với đời sống con người. Vậy "bệnh vô cảm" là gì? Vô là không, cảm là tình cảm, cảm xúc. Vô cảm là trạng thái con người không có tình cảm. Sống khép mình lại, thờ ơ lạnh nhạt với tất cả mọi việc xung quanh. Trong nhịp sống hiện đại ngày nay, một số người chỉ lo vun vén cho đời sống cá nhân và quay lưng lại với cộng đồng xã hội. Một số người tự làm mình trở nên xa lánh, không quan tâm đến ai, không biết đến niềm vui nỗi buồn của người khác. Đó là "bệnh vô cảm". Chỉ lo chạy theo giá trị vật chất, đôi khi con người ta đã vô tình đánh mất đi vẻ đẹp đích thực của tâm hồn. Cuộc sống dù có sung túc hơn, giàu sang hơn, nhưng khi con người không biết quan tâm yêu thương nhau, thì đó vẫn không được xem là cuộc sống trọn vẹn được. Ngại giúp đỡ những người gặp khó khăn hoạn nạn, cuộc sống của chúng ta dần đi ngược lại với truyền thống đạo đức tốt đẹp của nhân dân từ xưa "Lá lành đùm lá rách".

Ngày nay, một số người chỉ biết sống và nghĩ cho riêng mình. Như khi thấy bao người hành khất bên đường, họ không giúp đỡ, thậm chí còn khinh miệt, dè bieu chế nhạo trước nỗi bất hạnh của những mảnh đời đáng thương đó. Và cũng như bao tệ nạn, bao việc xấu xa cướp giật giữa đời thường vẫn xảy ra hằng ngày đầy thôi, nhưng không ai dám can ngăn. Vì sao? Vì sao con người lại vô cảm như vậy? Phải chăng cũng vì họ sợ, sợ sẽ gặp rắc rối liên lụy, cho nên không dại gì lo nghĩ đến chuyện của người khác. Nhưng đó không là "chuyện của người khác", đó chính là những vấn đề chung của xã hội. Sao con người lại có thể quay lưng lại với chính cộng đồng mình đang sống được kia chứ! Và không chỉ dừng lại ở một vài cá nhân, bộ phận nhà nước cũng có lối sống ích kỷ như vậy. Một vài cơ quan giàu sang luôn tìm cách bóc lột người dân, như về việc chiếm đất đai, tài sản... Rồi sau đó, họ ngoảnh mặt đi một cách lạnh lùng, bỏ lại sau lưng những mảnh đời khốn khổ cùng bao giọt nước mắt hờn trách cuộc đời không thể sẻ chia cùng ai. Đó không phải là biểu hiện của "bệnh vô cảm" hay sao!

Nếu cứ mãi tiếp tục như vậy, cuộc sống này sẽ mất hết tình thương, mất hết niềm cảm thông san sẻ, mất đi cả truyền thống đạo đức quý báu ngày xưa. Sẽ không còn là "một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ nữa", mà chỉ còn lại sự lạnh nhạt, sự thờ ơ vô cảm. "Tình

Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm - Văn mẫu lớp 11

thương là hạnh phúc của con người", liệu cuộc sống này có còn ý nghĩa nữa hay không nếu con người cứ tự khép mình lại và chỉ biết sống cho bản thân? Liệu bạn có cảm thấy hạnh phúc nếu xung quanh mình chỉ toàn là giọt nước mắt cùng với nỗi bất hạnh của bao người? Thomas Merton đã từng nói: "Nếu chúng ta chỉ biết tìm hạnh phúc cho riêng mình thì có thể chúng ta sẽ chẳng bao giờ tìm thấy. Hạnh phúc đích thực là biết sống vì người khác". Bạn giàu sang ư? Bạn thành công ư? Nhưng khi đã trở nên vô cảm, bạn chỉ thấy mỗi bản thân mình mà thôi. Sự giàu sang, sự thành công như vậy có mang lại hạnh phúc cho bạn không khi bạn chỉ sống một mình, hay đúng hơn là bạn tự tách mình ra khỏi cộng đồng, sống không sẻ chia.

Sống đôi khi đơn giản là học cách yêu thương. Hãy thử một lần trải lòng mình ra dù chỉ là chút ít ỏi. Bởi vì, khổ đau được san sẻ sẽ vơi đi một nửa, còn hạnh phúc được san sẻ sẽ nhân đôi. Hãy thử nghĩ xem, cụ già trên đường kia sẽ có thể qua đường nếu bạn chịu bỏ chút ít thời gian dừng xe lại và dắt cụ qua. Em bé sẽ không lạc giữa chợ nếu bạn chịu bỏ chút ít thời gian đưa em về phường công an tìm mẹ... Mỗi ngày đến trường, bạn có thể dành dụm một chút ít tiền cho quỹ "Vì người nghèo". Nhiều, rất nhiều những việc bạn có thể làm nếu bạn chịu bỏ "chút ít". Những đóng góp của bạn đôi khi rất nhỏ nhặt nhưng quan trọng hơn hết, đó là tình thương, là sự quan tâm chia sẻ, là cả một tấm lòng. Hãy làm những gì có thể để giúp cho nỗi đau của bao người được vơi đi. Sự trao đi yêu thương đôi khi cũng là điều mang lại hạnh phúc. Phải nói rằng, xã hội càng văn minh, thì con người đối xử với nhau nhân ái hơn, văn minh hơn. Tuy nhiên, vẫn tồn tại đâu đó lối sống thực dụng, ích kỷ là làm tổn thương đến truyền thống "nhiều điều phủ lấy giá gương" của dân tộc ta. Vì vậy, chúng ta không nên nói đời sống công nghiệp đã làm nảy sinh "bệnh vô cảm", mà căn bệnh ấy xuất phát từ việc giáo dục con em và công dân chúng ta chưa thật nghiêm túc. Thật khó tìm nguyên nhân đầy đủ, nên xin trao câu hỏi này cho các nhà giáo dục và xã hội học, tâm lý học,...

Trong ca khúc "Mưa hồng", cô nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã từng viết: "Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ". Vâng, đừng sống quá vội vã! Đừng để dòng đời hối hả có thể cuốn bạn đi! Đừng quay lưng lại với tất cả! Đừng để dòng máu đỏ chảy trong con người bạn trở nên lạnh đen. Đừng để một khi nào đó dừng lại, bạn chợt nhận ra mình đã vô tình đánh mất quá nhiều thứ! Hãy nuôi dưỡng lòng nhân ái, tình thương của mình cùng mọi người đẩy lùi "căn bệnh vô cảm" kia. Và cũng bởi vì: ngày mai có thể sẽ không bao giờ đến nên hãy cho và nhận những gì bạn có trong ngày hôm nay.

Một số bài văn hay tuyển chọn qua các kì thi dành cho học sinh tham khảo

Bài số 1: Bài làm của bạn Minh Trang - THPT Quế Võ

Ngày nay con người phải đối mặt với rất nhiều loại bệnh tật khác nhau, những căn bệnh về thể xác, nhưng nguy hiểm hơn đó là những căn bệnh về tâm hồn. Những căn bệnh ấy ngấm ngấm phá hủy tinh thần, nhân tính trong mỗi chúng ta mà ta không hề hay biết. Đến

Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm - Văn mẫu lớp 11

một ngày chợt nhận ra thì mọi thứ đã trở nên quá muộn màng. Và một trong những căn bệnh nguy hiểm đó chính là căn bệnh vô cảm.

Vô cảm là gì? Nếu triết tự “vô” tức là không, “cảm” là thế giới tình cảm, cảm xúc của con người. Vô cảm là căn bệnh con người không có tình cảm, cảm xúc trước những sự việc diễn ra trong cuộc sống. Họ sống cuộc đời thờ ơ, ích kỉ, làm ngơ trước cái xấu, để cho cái ác hoành hành. Đó là những con người không có trái tim.

Căn bệnh này tồn tại dưới rất nhiều dạng khác nhau. Trước hết nó là sự thờ ơ trước những đau thương, mất mát của những người xung quanh. Niềm vui cũng không khiến họ cười, không làm trái tim họ hạnh phúc; mất mát khổ đau không làm họ nhỏ một giọt nước mắt tiếc thương. Mọi việc trước mắt họ đều trở nên “bình thường”. Trong thời gian gần đây, ta đã đọc rất nhiều bài báo phản ánh về tình trạng móc túi trên xe buýt, nhưng không một ai lên tiếng. Họ sợ hãi sẽ mang vạ vào mình, họ sợ bị trả thù, bởi vậy họ mặc kệ người bị hại.

Họ không quan tâm đến những vấn đề lớn hay nhỏ của xã hội, của những người xung quanh. Những trận lũ lụt lớn xảy ra, khiến biết bao người lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, những có một bộ phận chẳng hề mảy may quan tâm đến những cuộc vận động lớn nhỏ để giúp đỡ những gia đình gặp nạn. Họ thờ ơ, họ không chú ý hay để tâm đến. Họ luôn chỉ nghĩ cho mình, vì mình, họ sợ hãi khi phải hi sinh cho người khác, họ né tránh sự giúp đỡ. Đối với họ sống trong cái vỏ ốc họ gia công bao giờ cũng mang đến hạnh phúc hơn hết cả. Họ mặc kệ cuộc sống xung quanh diễn ra như thế nào, trước một phong cảnh đẹp, trước một bông hoa thơm họ không mảy may rung động hay thích thú, dường như trái tim họ đã chết. Và họ thờ ơ với cả tương lai chính mình, để mặc cuộc đời xô đẩy, không nỗ lực, không phấn đấu, không có chí tiến thủ. Đây quả là một căn bệnh ô cùng nguy hiểm, ngày càng lan rộng với tốc độ chóng mặt

Căn bệnh này gây ra những hậu quả vô cùng xã hội. Hãy thử tưởng tượng một xã hội là tập hợp những con người vô cảm thì cuộc sống này sẽ ra sao và sẽ đi về đâu. Vô cảm cũng giúp cho cái ác, cái xấu hoành hành, lên ngôi, bởi họ đâu quan tâm đến những người xung quanh, nên dù tên trộm kia có móc túi, người kia có bị bạo hành đó cũng không phải là việc của họ. Vô cảm khiến cho tâm hồn chai sạn, tha hóa về nhân cách và đạo đức.

Tình trạng vô cảm trong xã hội hiện đại ngày càng lan rộng và thực sự ở mức báo động đỏ. Vậy nguyên nhân nào dẫn đến tình trạng vô cảm lây lan mạnh mẽ đến vậy. Trước hết, do cuộc sống khoa học hiện đại, khiến con người luôn khép mình trong những gian phòng kín, họ tiếp xúc, trò chuyện với nhau qua màn hình máy tính, qua thế giới ảo. Sự tương tác thực tế ngày càng ít đi, khiến cho tâm hồn con người ngày trở nên chai sạn. Do bố mẹ quay cuồng trong guồng quay kiếm tiền, không quan tâm đến con cái. Họ tưởng rằng có thể dùng tiền đó làm cho con hạnh phúc, nhưng nào biết rằng chính nó lại là nguôi cội của sự bất hạnh, khiến đứa trẻ trở nên vô cảm. Nhưng quan trọng nhất, dẫn đến

Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm - Văn mẫu lớp 11

Sự vô cảm của thế hệ trẻ chính là lối sống vị kỉ, chỉ quan tâm đến lợi ích bản thân. Họ sống thiếu tình thương, trách nhiệm thiếu sự quan tâm lẫn nhau. Chính những nguyên nhân trên đã khiến căn bệnh vô cảm có cơ hội bùng phát mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Căn bệnh này lây lan với tốc độ nhanh chóng, nhưng nếu có những hành động kịp thời ta vẫn có thể ngăn chặn căn bệnh này bùng phát thành đại dịch. Để ngăn chặn bệnh vô cảm mỗi người hãy bước ra khỏi thế giới ảo, bước ra khỏi bốn bức tường để cảm nhận cuộc sống quanh, để thấy cuộc đời chân thật muôn màu, muôn vẻ ngay trước mắt. Hãy dũng cảm, mạnh mẽ trước cái ác, cái xấu, dám lên án phê phán sự thờ ơ. Sống bằng trái tim yêu chân thành, nhiệt huyết, luôn quan tâm và giúp đỡ những người xung quanh. Sống là cho đi đâu chỉ nhận lại riêng mình. Thay vì ngồi trước màn hình máy tính hãy trau dồi, làm đẹp tâm hồn bằng những cuốn sách giàu giá trị nhân văn, giúp chúng ta hướng đến cái đích chân thiện mỹ.

Bên cạnh một bộ phận có lối sống thờ ơ, vô cảm thì vẫn có những con người sống tràn đầy nhiệt huyết và sẵn sàng xả thân vì những người xung quanh. Có lẽ ta vẫn chưa quên những hiệp sĩ Sài Gòn đã hi sinh thân mình để bảo vệ người bị hại. Hay một bạn học sinh ở Nghệ An đã sẵn sàng lao xuống dòng nước lũ để cứu những người khác mà cuối cùng cậu đã anh dũng hi sinh. Những tấm gương ấy sẽ mãi mãi được mọi người ghi nhớ. Nó cũng là nguồn động lực tiếp cho ta thêm sức mạnh, niềm tin vào lối sống yêu thương, quan tâm giúp đỡ người khác. Hình ảnh của họ, tình yêu thương, sự hi sinh họ dành cho những người xung quanh sẽ lan tỏa lối sống yêu thương tình nghĩa đến toàn thể xã hội, đẩy lùi căn bệnh vô cảm.

Căn bệnh vô cảm là căn bệnh phổ biến trong xã hội hiện đại, với tốc độ lây lan nhanh và vô cùng nguy hiểm. Nhưng nó vẫn có thể khống chế và xóa bỏ khi tôi, bạn, tất cả chúng ta chung tay, sống một cuộc sống khác, cuộc sống của tình yêu thương, quan tâm và giúp đỡ lẫn nhau.

Bài số 2: Bài văn của bạn Lê Quỳnh - THPT Hùng Vương

Xã hội đang ngày càng phát triển với tốc độ chóng mặt trên tất cả các lĩnh vực văn hóa, chính trị, kinh tế... Chính sự phát triển như vũ bão này lại là tác nhân khiến cho thái độ sống của con người với nhau trở nên xa lạ, không còn thân thiết. Bởi guồng quay cuộc sống kéo họ vào những bận rộn, hối hả đời thường. Và thái độ sống vô cảm, thờ ơ cũng từ đó mà hình thành nên.

Trước hết chúng ta cần hiểu rõ vô cảm là như thế nào? Và tại sao lại gọi vô cảm là "bệnh". Người ta chỉ gọi bệnh ho, bệnh lao, bệnh ngoài da... có thể dùng thuốc để chữa nhưng vô cảm cũng là một loại bệnh. Chắc hẳn có ý ẩn dụ gì đằng sau câu chữ đó. Vô cảm chính là thái độ sống lạnh nhạt, thờ ơ đối với cuộc sống, với những người ở xung quanh chúng ta. Bản thân chúng ta không quan tâm, không có trách nhiệm đối với chính bản thân mình và với người khác.

Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm - Văn mẫu lớp 11

Hiện nay khi đất nước ngày càng phát triển thì vô cảm càng dễ dẫn đến thành một loại bệnh. Cần phải tìm "phương thuốc" để chữa trị, xích gần hơn nữa tình cảm giữa người với người, phương pháp ấy sẽ xóa bỏ được lối sống lãnh đạm, thờ ơ này ở con người trong xã hội này.

Căn bệnh vô cảm khi đã tồn tại trong con người thì sẽ ăn sâu, bám rễ không chịu buông. Mỗi người cần có cách thức, có phương pháp để hạn chế căn bệnh nguy hiểm có thể ăn mòn trái tim của mỗi người.

Bệnh vô cảm xuất hiện trong đời sống hiện đại ngày càng nhiều, đó chính là thái độ, cách ứng xử giữa người với người. Họ không còn thân thiết, hỏi thăm nhau đủ thứ chuyện mà đã trở nên vô cảm, lạnh lùng, thờ ơ, không còn quan tâm nhiều đến cuộc sống của nhau nữa.

Những người con xa nhà lâu ngày, bị cuốn vào guồng quay của công việc nên việc hỏi thăm cha mẹ thường xuyên cũng thưa dần. Rồi những lần gọi điện, những lần về thăm cứ cạn vơi theo năm tháng. Như thế chúng ta đang vô tình khiến cho trái tim mình, cho bản thân mình vô cảm với những người thân yêu nhất. Vô cảm thật đáng trách, đáng giận nhưng nếu chúng ta biết rút kinh nghiệm, biết sửa chữa, biết hỏi thăm cuộc sống của nhau thì thật đáng quý. Con người ai cũng có lỗi lầm, chỉ cần biết nhận sai và sửa sai.

Hiện nay, có rất nhiều tình huống dở khóc dở cười khi con người cứ lạnh nhạt, vô tâm với nhau. Mỗi người một hoàn cảnh, một cuộc sống; có người giàu sang, có người khôn khó, biết trách ai được.

Chiều nay khi đi trên phố, tôi thấy có một đôi vợ chồng trẻ đi trên chiếc xe Sh sang chảnh. Họ đi qua khu chợ ồn ào, náo nhiệt, cười nói rất vui vẻ. Họ bắt gặp một bà lão già mắt kèm nhem dắt theo một đứa cháu nhỏ chân không đi dép mặc bộ quần áo rách rưới. Họ ngả chiếc nón trước mắt hai vợ chồng kia xin vài ba đồng. Nhưng hai bà cháu nhận lại là ánh mắt khinh khỉnh, không quan tâm. Hai vợ chồng ấy mang theo hương nước hoa thơm lừng, bỏ lại sau lưng thái độ lạnh lùng đến vô tâm. Như vậy đó, vô cảm chỉ là những biểu hiện nhỏ nhặt trong cuộc sống như vậy nhưng chúng ta đâu phải ai cũng có đủ tâm để nhận ra.

Con người ta sống ở trên đời cần phải yêu thương, chia sẻ cho nhau những lúc khôn khó. Thấy nỗi khổ của người khác như nỗi khổ của bản thân mình thì mới có thể giúp đỡ một cách thực tâm được. Cũng bởi vì thái độ sống thờ ơ, lạnh nhạt nên cuộc sống của họ thiếu đi tình yêu thực tâm nhất.

Đối với thế hệ trẻ thì thái độ sống vô cảm cần phải ngăn chặn trước. Vì tương lai đất nước cần những con người tài giỏi và biết sẻ chia, biết yêu thương đồng loại. Dù ở trong hoàn cảnh nào, chúng ta có thể dùng chính trái tim mình để sưởi ấm những trái tim khác đang đầy những vết xước hơn.

Nghị luận xã hội về căn bệnh vô cảm - Văn mẫu lớp 11

Vô cảm bắt nguồn từ nhiều nguyên nhân, từ sự phát triển quá nhanh của xã hội khiến cho con người không bắt kịp được. Cũng từ đó họ bị cuốn sâu vào sự bận bịu, lo toan mà quên mất đi tấm lòng yêu thương, sẻ chia với những người xung quanh mình.

Vô cảm có thể sẽ thành thói quen nếu như chúng ta không kịp ngăn chặn và từ bỏ. Bởi vậy, mỗi cá nhân cần phải tự nhận thức được suy nghĩ của bản thân mình. Rằng khi yêu thương và sẻ chia thương yêu thì chúng ta sẽ thấy bản thân mình sống có ích, sống tốt đẹp hơn.